

har det nuværende ødsle Regimente, hvor Statens Udgifter paa ingen Maade staa i Forhold til Borgernes Skatteevne. Jeg tror altsaa, at det vil være en Nødvendighed af alle de Grunde, jeg har fremført, at faa en helt anden og mere retfærdig Basis for de kommunale Skatter, og jeg tror ikke, der vil blive nogen Lov af dette Forslag, medmindre det i saa Henseende gennemgaar en ganske radikal Forandring. Jeg tror det ikke efter den stærke Bevægelse, der har været siden i Fjor, og jeg er vis paa, at hvis disse Forslag komme i den Stikelse her i Folketinget, ville i alt Fald de Medlemmer, der ere valgte i Landkredsene, stemme imod det, for saa vidt de mere ville fremstille sig for deres Vælgere.

J. Scavenius: Jeg skal ikke nægte, at jeg fra først af har været en Modstander af denne Lov, en Modstander af den Maade at gennemføre den mellemkommunale Beskatning paa, som her foreslaas. Imidlertid er jeg gennem de Forhandlinger, som jeg jo ogsaa har deltaget i i de sidste to Aar, kommen til den Erkendelse, at der til syvende og sidst ikke er anden Vej at gaa end den, som Regeringen her er slaaet ind paa. Jeg mener vedblivende, at det fornuftigste og mest rationelle havde været, om Regeringen og Repræsentationen tidligere vilde have taget Sagen fra den Side, at vi virkelig kom ind paa en helt ny Skattebasis for Kommunerne, indførte en Skat paa alle Indtægtskilder. Men naar Regeringen nu ikke vil tage Spørgsmaalet op, og Repræsentationen med Regeringen mener, at man maa blive staaende paa det gamle Grundlag og lappe paa det saa godt, man kan, ja, saa er der ganske vist ingen anden Vej at gaa end den, som Regeringen nu er slaaet ind paa. Thi det kan ikke nægtes — og det har været for mig det afgørende til at gaa med til denne Lov — at den nuværende Ordning medfører saa mange Utilbørligheder, saa mange Uretfærdigheder, at det ikke kan forsvares i Længden at blive ved den, at man virkelig maa se at komme til i alt Fald en Modifikation af den nuværende Ordning. Og naar jeg da ser hen til den Tvedeling af den angivne Vej, som det derfor er muligt at gaa ad, saa mener jeg ogsaa, at den Vej, Regeringen er gaaet, nemlig at lade Skatteansættelsen foregaa i Opholdskommunen, er den rette. Jeg tror, det er den Vej, hvor den enkelte Person er mindst udsat for uretfærdig Behandling. Imidlertid følger af, hvad jeg her har sagt, ingenlunde, at jeg skulde se mig i Stand til at stemme for det Forslag, der foreligger, uden endog

særdeles væsentlige Ændringer. Jeg ser ikke rettere, end at det ikke let vil gaa an kun at se paa den personlige Kommuneskat; jeg tror, at man maa se paa den kommunale Beskatning i sin Helhed, og da vil man sikkert komme til Erkendelse af, at det ikke nytter, naar man virkelig vil være retfærdig, naar man virkelig vil komme til en Reform, som kan have en nogenlunde lang Fremtid for sig, da kun at reformere den personlige Kommuneskat; man maa ogsaa reformere de faste Ejendoms-skatter og da særlig Hartkornsskatten. Den personlige Kommuneskat er noget meget forskelligt i de forskellige Kommuner. Den er paa den ene Side i Kjøbenhavn og i alt Fald de fleste Sognekommuner en Supplementsskat, hvorimod den i Købstæderne efterhaanden er bleven Hovedskatten. Allerede det gør, at det er temmelig inkomensurable Størrelser, som gennem den mellemkommunale Beskatning søges udlignede og udjævne. Men end mere kommer dette frem, naar man ser hen til, at i Kjøbenhavn og Købstæderne er væsentlig set den faste Ejendoms-skat sikseret. Ganste vist, naar der kommer ny Bygninger til Stede, kommer der ogsaa ny Skatter paa disse Bygninger, og i Købstæderne kan med visse Aars Mellemrum Skatterne noget forandres. Men, væsentlig set, taget over en Bank, maa man sige, at den faste Ejendoms-skat i Byerne er sikseret. Men naar man saa gaar til Landet, hvorledes er Forholdet der? Forholdet er, at Hartkornsskatten kan synke og stige, og som Udviklingen er, vil det sige, at den kun stiger; i en Del Kommuner kan den være den alt overvejende, i andre noget mindre, $\frac{2}{3}$ af hele Beskatningen, ja i enkelte Kommuner endnu mindre. Jeg tror, man vil erende, at ogsaa herigennem viser det sig, at de personlige Skatter i de forskellige Kommuner, som søges udlignede og udjævne gennem den mellemkommunale Beskatning, ere vanskelige at sammenligne, og det vil være det rette, at den Skat, som staar ved Siden af den Skat, der skal udlignes, altsaa den faste Ejendoms-skat, at den gøres fast ogsaa paa Landet, sikseres, saaledes som den er sikseret i Byerne. Jeg tror ikke, denne Forbring er urimelig eller ubillig. Jeg stillede i Fjor et Forslag om, at Hartkornsskatten efterhaanden skulde affrives og i Forbindelse dermed et Forslag om Skattevedtægters Affattelse i Landsognene. Jeg gjorde dette Forslag, saa godt jeg kunde, det var jo et Forsøg, gjort af en enkelt Rigsdagsmand, paa at løse den Opgave at faa Staten lagt over paa Indtægtskilderne. Jeg maa indrømme, at Konsekvensen deraf vilde være — og denne Konsekvens havde